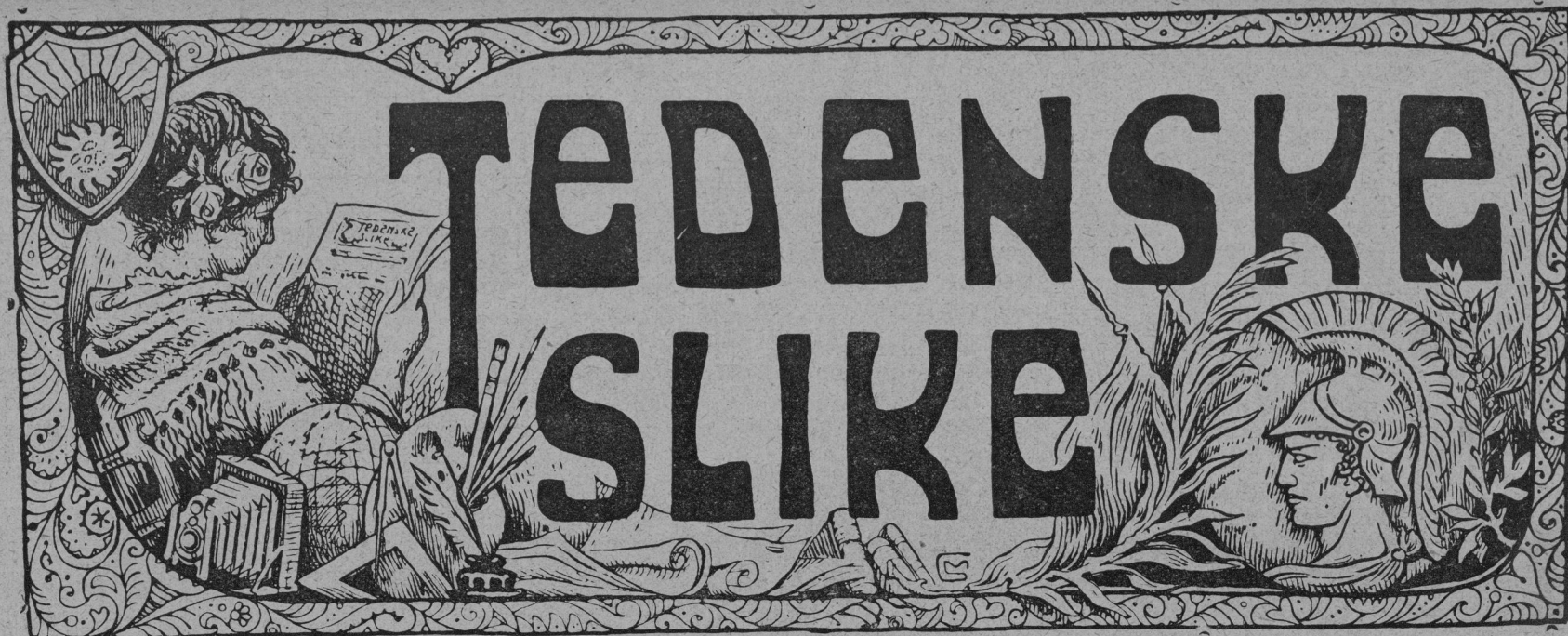
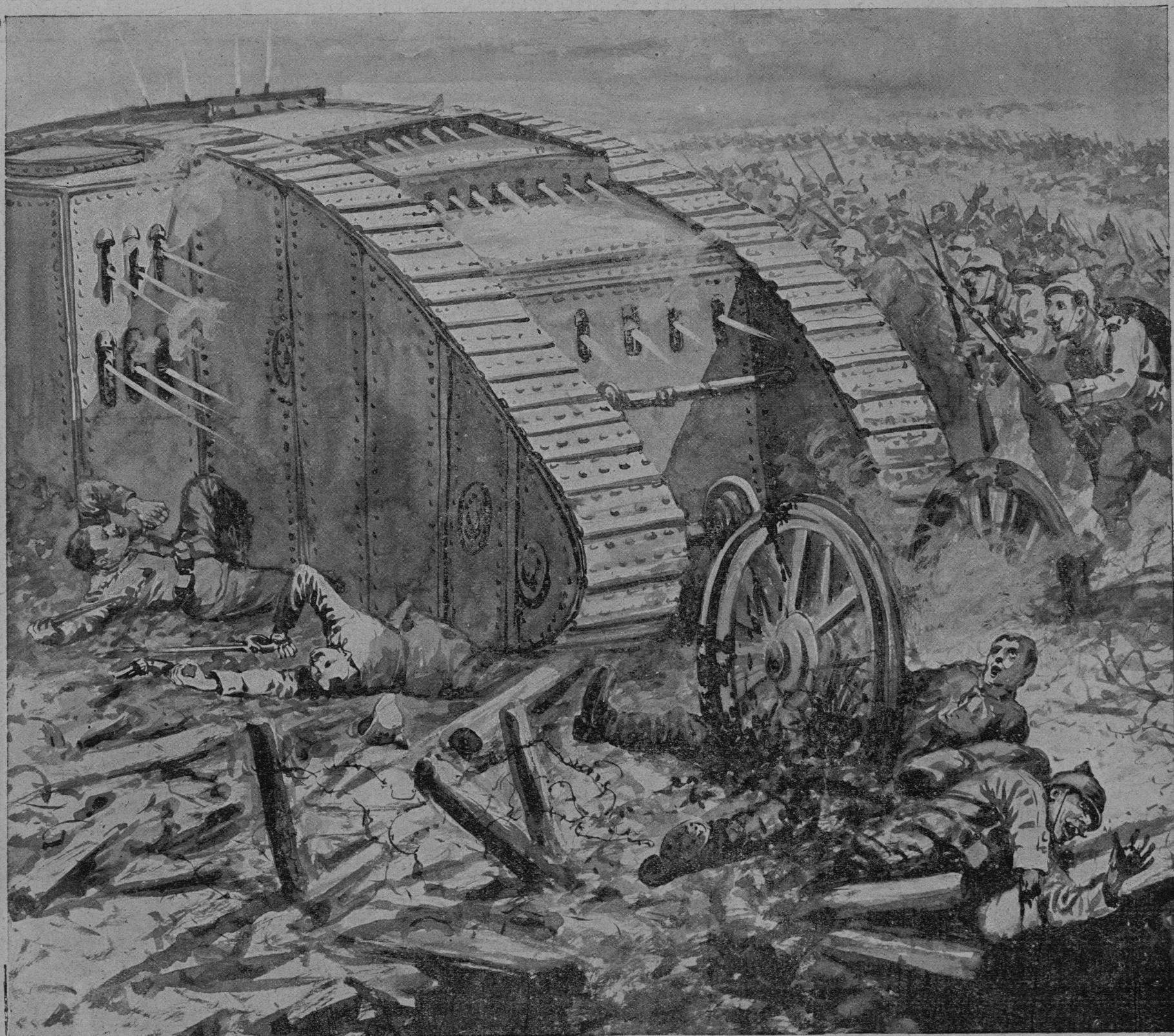

Štev. 38.

V Ljubljani, v sredo 19. septembra 1917.

Leto IV.

Angleški tank (oklopni avtomobil) na francosko-angleški fronti v boju z Nemci. V tanku je posadka 10 do 16 mož, ki streljajo s topovi, strojnimi in navadnimi puškami na sovražnika. Ker pa so tanki neokretni so jih Nemci mnogo zajeli in razbili. Angleži so stavili velike nade na tanke, ki se pa niso izpolnile.

Humoreske in satire.

VIII.

Vladimir Azov:

Tekmeci.

Historičen roman v XI. poglavjih.

Prvo poglavje.

Kakor hitro so Angleži zvedeli, da grade Nemci eno oklopnico več kakor jih imajo Angleži, in da bodo imeli torej sedem gigantskih križark proti šesterim angleškim, se je razlegnil krik nevolje po vsi britski

Šesto poglavje.

Kakor hitro so zvedeli Nemci, da nameravajo Angleži zgraditi 101 oklopnico proti 100 nemškim gigantskim križarkam, se je razlegnilo po vsej Germaniji stokanje:

„To je nemogoče!“ so kričale novine. „Nemcem ne ostane že niti dvajsetica za časopise, cigaro in vrček piva.“

„Zadušimo se pod pezo davkov!“ se je vpilo po gostilnah in na shodih.

„Denarja ni niti za najpotrebnejše državne stvari!“ se je govorilo v Reichsratu.

„Bolje umreti, nego živeti vedno pod Damoklejevim mečem!“ se je govorilo v parlamentu.

„Pametneje bi bilo dati milijardo za vojno, nego izmetati dve milijardi za zbirko oklopnic!“ se je uvaževalo na borzi.

Vzlic temu so se s težkim srcem odločili, nabaviti si še eno oklopnico, da bi imeli tudi 102 proti 102 nemškim oklopnicam.

Osmo poglavje.

Na prigovarjanje držav, ki jim je bilo na tem, da se ohrani mir, se je odigrala vojna med Anglijo in Nemčijo, a nikakor ne na morju, nego na papirju, in odločili so jo, a nikakor ne pomorske eskadre, nego generalni štabi:

Angleški generalni štab je brzojavil nemškemu:

„Pošljamo iz Londona proti Hamburgu 102 oklopnici najnovejšega tipa.“

Nemški generalni štab je odgovoril:

„Nasproti pride na nekaj milj pred Hamburg isto število oklopnic istega tipa.“

Nemški generalni štab je brzojavil angleškemu:

„Pošljamo iz Kiela 102 oklopnici najnovejšega tipa k Southamptonu.“

Angleški generalni štab je odgovoril:

Nasproti jim pride na nekaj milj pred Southampton isto število oklopnic istega tipa.“

Po tej izmeni brzojavk je bil angleško-nemški konflikt proglašen za poravnani.

Deveto poglavje.

Ko je bila dogovorjena pogodba podpisana, so se Angleži nemudoma lotili zgradbe nove dvojne oklopnice najnovejšega tipa s 44 tonami, in Nemci, kakor hitro so zvedeli o tem sklepu Angležev, so mahoma začeli graditi kar dve taki oklopnici.

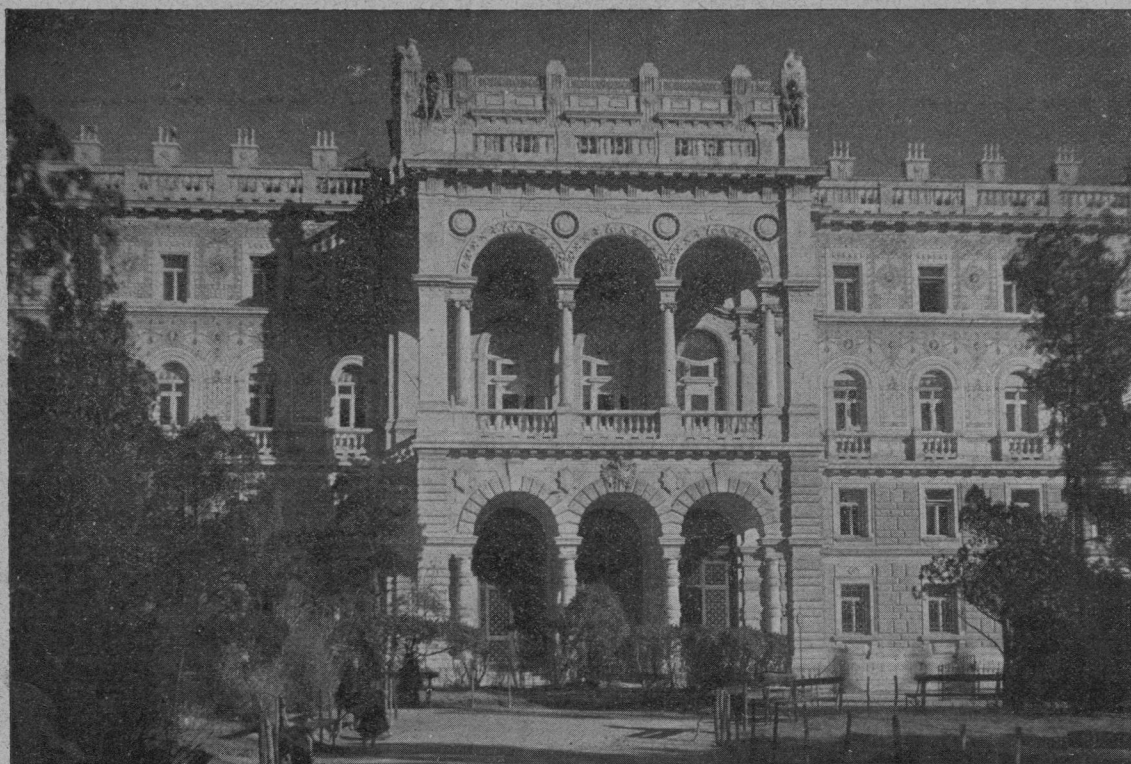
Deseto poglavje.

Kakor hitro so Angleži zvedeli o sklepu Nemcev, zgraditi dve oklopnici dvojnega najmodernejšega tipa ...

Enajsto poglavje.

Na mostu med Hamburgom in Londonom, zgrajenem iz sto in sto angleških in nemških oklopnic, je kipelo življenje ...

Kdor želi, da mu spremenimo naslov, naj poleg novega navede tudi stari naslov, da ga vemo črtati. Zlasti pa prosimo, da navede število, ki ga ima vsakdo pri naslovu; s tem nam znatno olajša delo.

Iz Trsta: Pročelje namestništvne palače na Glavnem trgu.

državi — od škotskih hladnih vod pa tja do ognjene Kalkute.

„To je narodna sramota!“ so klicali soglasno časopisi vseh strank in vseh barv.

„To je pogin stare, dobre Anglije!“ so grmeli na javnih shodih govorniki vseh smeri in vseh nijans prepričanja.

„Tega ne smemo trpeti! Saj je to pogibelno za obstanek države!“ se je govorilo v zbornici lordov.

„Anglijo hočejo izbrisati z obličja zemlje!“ se je krasnoslovilo v dolnji zbornici.

In Angleži so se odločili, naj velja kolikorkoli, zgraditi namesto šest oklopnic osem, da bi imeli eno gigantsko križarko več, kakor jih morejo imeti Nemci.

Drugo poglavje.

Kakor hitro so Nemci zvedeli, da so sklenili Angleži zgraditi osem oklopnic, se jih je lotila besnost.

„Škandal!“ so kričali vsi časniki od junkerskih tja do socialnodemokratskih.

„To je naklep proti materi Germaniji!“ se je vpilo po gostilnah in vinarnah.

„Germanijo hočejo razbiti na kosce!“ se je govorančilo v Reichsratu.

„Germaniji so stopili na kurje oko!“ je kratko izjavil cesar Viljem.

In dobri Nemci so se odločili, naj velja kolikorkoli, zgraditi namesto sedem oklopnic devet, da bi imeli eno gigantsko križarko več, kakor jih bodo imeli Angleži.

Tretje poglavje.

Kakor hitro so Angleži zvedeli, da so sklenili Nemci zgraditi devet oklopnic ...

Četrto poglavje.

Kakor hitro so zvedeli Nemci, da so sklenili Angleži zgraditi deset oklopnic ...

Peto poglavje.

Kakor hitro so Angleži zvedeli, da so se Nemci odločili zgraditi enajst oklopnic.

Vzlic temu so se Nemci končno vendarle odločili, zgraditi 102 oklopnici, da bi imeli vsaj eno gigantsko križarko več, kakor jih bodo imeli Angleži.

Sedmo poglavje.

Kakor hitro so Angleži zvedeli o sklepu Nemcev, zgraditi 102 oklopnici, se jih je že polotila besnost.

„To je pogibelj naroda!“ se je rjelo po časopisih. „Narod ostane brez grizljaja gnjati in brez koščka puddinga!“

„Rajši vojno, nego glad!“ se je hru-pelo na meetingih.

Iz Trsta: Celotni pogled na novi del mesta s Kapucinskega hriba nad prvim predorom.

Dr. Ivan L.:

Stepka in Dore.

Dopis sestre Selme:

(Konec.)

„Vem, Dore, vem,“ je govoril Stepka, „toda meni se zdi, da bi gledal vanj ne-prestano. Moje oči ga ne čutijo: le na ob-razu ga čutim in po rokah me božajo nje-govi topli žarki. Ko bi mogel, Dore, pel

pripovedovali: počil je strel — zakadilo se je in izbruhnili in Stepka je ležal na zemlji slep z izmučenim obrazom. Tako so ga po-brali in odnesli z bojišča.

Stepka ni nikoli pripovedoval o bojih, kakor da jih ni nikoli doživel: pravil je o prijateljih, o vojaki in o ljudeh. Zato ga Dore o tem ni izpraševal po tem.

„Čuješ, Dore, čuješ?“ je rekel poltiho Stepka in se je zopet ustavil, „čuješ škr-jančka nad poljem?“

Stepka potem. „Slišal sem jo povsod, koder sem hodil. Ko smo ležali pred bojem daleč nekje na tujem polju, se je nad nami dvignil škrjanček in je pel svojo pesem. Vsi smo gledali za njim in smo skoraj pozabili, da smo pred sovražnikom. Ali si slišal kdaj, Dore, da ptiči vodijo vojno!“

„Ne, ptiči se ne vojskujejo,“ je odgo-voril Dore.

„Vidiš,“ je rekel Stepka, „vsak poje svojo pesem in nihče ne moti drugega. Kadar pojo v gozdu, se ti zdi, kot bi se pogovarjali.“

„Toda vrabci se tepo,“ je rekel Dore.

„To se ti je samo zdelo, Dore, ko so se preletavali po vasi. Toda nikoli do smrti — zalete se, začvirikajo in se razlete. Ampak toliko ptičev je po svetu in nikjer se ne bojujo med seboj.“

„Toda ujede!“ je rekel Dore, „kragulji in drugi moré male ptičke.“

„Res je, Dore, to je tako na svetu: ampak nikoli enaki z enakimi: ti so kakor bratje, kakor sinovi enega solnca, dasi je različno njih perje in različna njih pesem.“

„A zakaj se ljudje bojujejo med seboj?“ je vprašal naenkrat Dore, ne da bi vedel, odkod se je vzelo to vprašanje.

„Ko bi vedel, Dore, ko bi vedel! Kako bi ti to povedal? Razmišljal sem mnogo o tem. Govori se o prijateljih in sovražnikih. A tam na bojišču, tam so le ljudje. Oblečeni so različno in vsak ima svoje smrtno orožje. Ko bi ti videl, Dore, te tisoče! In med njimi je toliko dobrih ljudi. Tudi tvoj oče je med njimi. In kdo je na drugi strani? Ali ni morebiti tudi tak oče, ki ima svojega Doreta? Zato sem videl tam take stvari: lezel je pajek po vojaku, a ga ni ubil, muha ga je obletavala in ni segel po nji. Ko smo hodili po veliki cesti, glej, krt se plazi po tleh in sto težkih nog stopa preko njega ... Ali ni to čudno, Dore? Nekoč smo ujeli zajčka in nihče ni iztegnil roke po njem: gladili smo ga in božali in nazadnje smo ga izpustili. V gozdu so nekoč vojaki zasledili mlade sove. Niso mogle pobegniti. Prinesli so jih med nas. Neki vojak jih je dražil s palico. Vsi so ga odganjali. Sove so delale velike oči in odpirale kljune: postavljale so se na noge in jezno širile peruti: vojaki so se smejali: nihče jim ni smel storiti žalega. Nekateri vojaki so jih hoteli odnesti s seboj. Toda drugi so bili proti temu: „Ne, ne, pustite jih, naj živijo

Iz Trsta: Spodnji miramarski park.

bi slavospev na solnce. Koderkoli sem hodil, je bilo z menoj. Spremljalo nas je po potih najbolj tujih dežel. Bilo je vedno kakor pozdrav iz domovine. In počasi se človeku zazdi, da je ves svet domovina, ker je vsa zemlja obsijana od istega solnca. O, ko bi ljudje to razumeli, Dore, ko bi razumeli, kako so srečni! Toda oni tavajo v temi in ne vidijo solnca.“

„Toda v solnce ni mogoče gledati,“ je rekel Dore.

„Vem, vem, dragi moj,“ je rekel Stepka, „v solnce ni mogoče gledati — ampak vidimo ga — in kaj bi bila zemlja brez solnca? Vidiš, ko smo hodili po daljnih deželah, se je pokazalo na jutranji strani in je gledalo nas, kakor da bi se čudilo: Kaj iščete tod? Ali ne svetim vam v domovini? Ali me niste videli tisoč in tisočkrat? Kam ste zablodili? — In bilo nam je, kakor da hodimo po izgubljenih potih.“

„In tam je svetilo solnce, kakor tu.“

„Kakor tu, Dore — in vendar se mi je zdelo, da svetli doma lepše, bolj prijazno. O, in sedaj ga čutim v vsej njegovi krasoti. Kakor da mi hoče govoriti o svojih žarkih. Ko mi sije tako v obraz, se mi zdi, da ga čutim v srcu. Kakor da bi pripovedovalo o onih potih po tujih deželah. Kakor da je vsa zemlja obsijana pod njim, majhna kakor kroglica — naša domovina. Zato ga ljubim in se ga ne morem navžiti.“

Hodila sta počasi dalje čez polje. Stepka je obstajal in obračal obraz proti solncu, tako, da mu je svetilo naravnost v obraz. Razgalil si je prsi in se je gladil z rokami, kakor da se umiva v solnčnih žarkih. Solnce se je kakor izgubljalo v velikih slepih kotlinah in po licu so mu lile solze.

Dore se ni upal nikoli Stepke vprašati, kako je bilo, ko je oslepel: slišal je ko so

„Čujem,“ je odgovoril Dore, „vidim ga, kako se dviga v višave.“

„Ti ga vidiš, Dore, vidiš — poslušaj!“

Stala sta dolgo tiho sredi polja in sta poslušala škrjančevo pesem. Bilo je slavnostno. Škrjanček je krožil, kot da bi se ovijal okoli solnčnih žarkov in njegova pesem se je gubila v trepetanju sinjih višav. Slepce je stegoval roko, kakor da bi se godilo nekaj čudnega.

„Stoinkrat jo slišiš, Dore, to pesem in vedno je lepa, vedno je nova,“ je rekel

Iz Trsta: Partija iz parka miramarskega gradu. Mavzolej cesarja Maksa mehikanskega.

po svoje!" Poznal sem vojaka, ki je bil zelo surov. Toda nekoč smo počivali v gozdu in od nekod so popadali mladiči iz gnezda. Planil je k njim, mislili smo, da jih ubije. Toda ničesar jim ni storil: dvignil jih je in jih je položil na veje, da bi mogli stari do njih. Sedel je v travi in s skrbjo gledal, ali ne bodo zopet popadali na tla. Ko je eden mladičev zletel in je na letu omagal, je vojak vstal in ga je pobral, spustil ga na vejo in je gledal z zadovoljstvom kako sta ga stara dva obletavala.

"Doma!" je vzkliknil Dore, ki se je naenkrat spomnil na očetovo kočjo.

"Doma, Dore, vidiš, tam je domovina, tam si svoj gospodar. In če ti pride tujec kot gost, ga boš sprejel in če ti pride razbojnik, ga boš izgnal. In ko bi vsak živel v svojem, bi bilo na svetu vse lepo: vsi bi bili bratje in bi se ljubili in vojne bi ne bilo. In solnce bi svetilo vsem in radost bi vladala na svetu. Tako bi bilo. — Kdo je junak, Dore? Ali ne ta, ki ljubi svoj dom in ga varuje vsega hudega? Ali je

vseh teh groznih zmot, da smo prišli do tega spoznanja."

Stepka je obmolknil in po njegovem licu so se zopet kotalile debele solze, ki so lile iz slepih od solnca obsejanih kotlin. Vzdihi je globoko, kakor da mu težko leži na duši spoznana resnica.

Dore je premišljal o tem kar mu je pripovedoval Stepka in njegova mlada glava je bila polna čudnih misli.

Pribrenčala je muha in je sedla slepcu na roko. Stepka jo je odgnal.

"Živi," je rekel, "samo ne škoduj!"

"Toda na svetu je polno živali, ki drugim škodujejo," je rekel Dore.

"To je res, Dore," je rekel Stepka, "vsaj zdi se tako. Toda ako pomislimo, da je vse ustvaril Bog, ali je mogel ustvariti tudi kaj takega, kar bi bilo na škodo? Ali si moremo to misliti? In zakaj je to ustvaril?"

"In nekatere živali morajo moriti druge, ker žive od njih," je rekel Dore.

"Res je, Dore," je odgovoril počasi Stepka. "Toda kako grozno bi bilo pomisliti na to, da bi bili ljudje njim enaki! Kajti vsakdo ima pravico do življenja, ki je največji dar božji! Ali ni ta dar nekaj svetega, da nas obide strah pri misli da bi ga komu vzeli?"

Sedela sta dolgo na polju in sta se vrnila šele zvečer.

Po večerji je Dore poiskal sestro Selmo in ji je vse pripovedoval. Govorila sta pozno v noč.

Stepka je preživel v bolnici nekaj tednov — potem so ga poslali domov. Težko se je ločil od Doreta. Dore ga je spremil do predmestja, kjer ga je čakal sosod z vozom, ki je odpeljal Stepka na njegov dom.

Nekaj dni po Stepkovem odhodu je bil Dore kakor zapuščen. Bližala se je Velika noč. To je bil oni čas, ko je Dore naenkrat izginil iz bolnice in je odhitel domov. "Morebiti je začutil iz Stepkovih besedi vso boleost svoje domovine, ki je med tem ležala pozabljena v domačih hribih. Tam jo je našel, kakor jo je zapustil.

*Usmilite se vdov in sirot
padlih junakov!*

Taki so vojaki, Dore. Videl sem še več. Zgodilo se je, da smo pri boju naleteli s sovražniki drug na drugega. Eden naših vojakov je padel ranjen od strela. Prihital je k njemu sovražni vojak in se je sklonil nad njim: "To sem bil jaz, nisem hotel, brat, odpusti!" in je zaplakal, kakor otrok in orožje mu je padlo iz rok. Nekoč smo bili gladni — sovražnik je bil tik pred nami v jarkih. Čuli smo njegove glasove. Imeli so mnogo kruha in so ga nam ponujali. "Daj," je rekel neki vojak, "prinesi!" Sovražni vojak je vstal in je nesel kruha k nam. Toda naš vojak ga je ustrelil. Vsi smo planili proti njemu. "Zver!" ... "Vidiš, Dore, to je, česar ne razumemo: "zver". Odkod se je vzela v nas?"

Dore je molčal, kajti premišljal je zgodbo o ptičkih-izpeljančkih, ki jim je vojak pomagal na vejo in o onem vojaku, ki je ustrelil sovražnika, ko mu je nosil kruha.

Tudi Stepka je umolknil, kakor da preživlja še enkrat te spomine z vojne. Sedela sta v travi in sta gledala proti sinjemu vzročnemu nebu. Doretu se je zdelo, da je vojna nekaj drugega nego si je preje mislil.

"Toda vojak mora braniti domovino pred sovražnikom," je rekel Dore.

"Gotovo," je rekel Stepka, "mora."

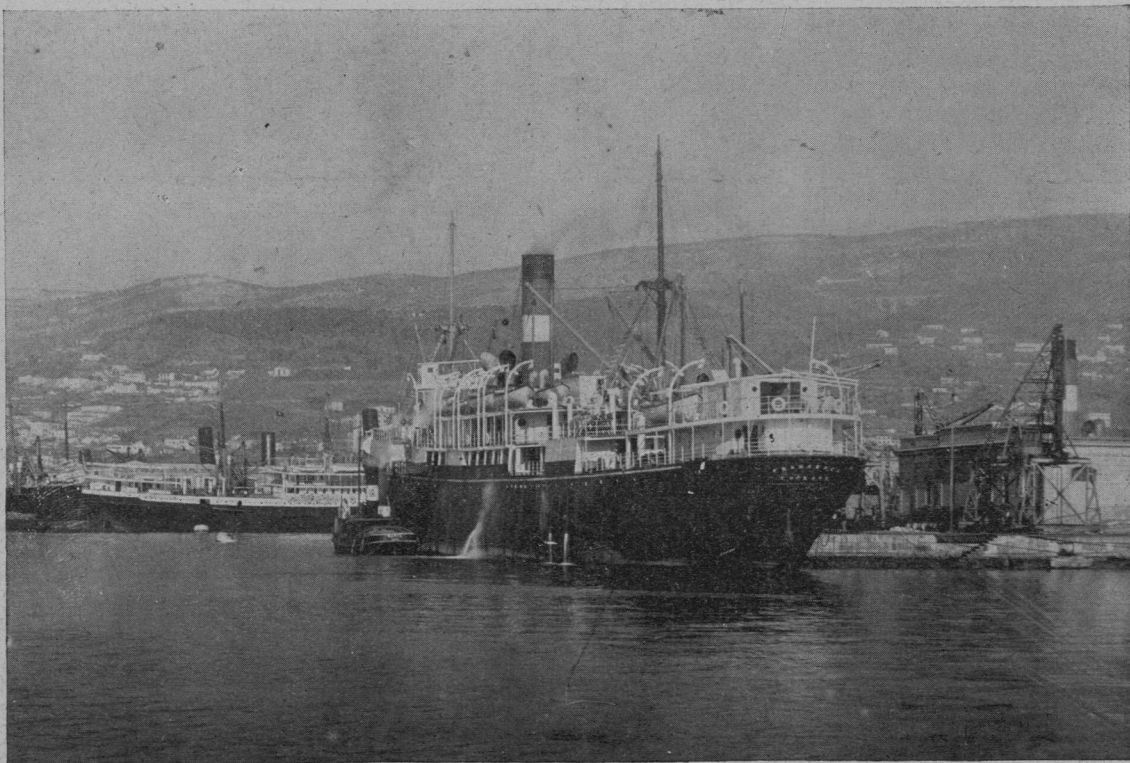
"In vojak mora biti junak," je rekel Dore.

"Da, mora biti junak," je odgovoril Stepka. "On se bori za resnico in pravico. Toda kaj je resnica in kaj je pravica, Dore? Ali to, kar sem videl in slišal, ali to, kar čutim in mislim? In kje je domovina, Dore? kje je domovina: ali tam v tujem svetu, ali tam doma, kjer ti stoji rodna kočja?"

razbojnik junak, Dore? Zato sem včasih mislil, da so na svetu ljudje in zveri. Tudi med ljudmi so zveri, Dore. Toda ljudi je mnogo več. In ko bi dobri ljudje obvladali svet, bi bilo na svetu dobro. V vsakem izmed nas je še nekaj slabega. Toda zakaj smo ljudje, da bi tega ne premagali? Tako bi uničili zver, ki hoče nas obvladati — in vsi bi bili dobri ljudje — sinovi enega solnca ... Toda morebiti je bilo treba

Iz Trsta: Parniki in jadrnice v tržaški luki. Pomol sv. Karla.

Iz Trsta: Oceanski parnik avstrijskega Lloydja, parobrodne družva, v stari prosti luki. V ozadju hribi tržaške okolice.

E. G. Brat:

Beg za milijoni.

Roman Slovenca Amerikanca.

7. nadaljevanje.

VII. Avto 1177.

Naslednjega jutra je vstopil Oliver Hegan točno ob devetih iz svoje privatne pisarne v veliko dvorano in je vprašal po Jacku.

Blagajnikovo mesto je bilo prazno!

»Ključ tiči v ključavnici!« je vzkliknil Hegan ter nagubal čelo. »Blagajna je odprta! In mistra Bella ni tukaj?«

Drugi blagajnik mu je povedal, kaj se je zgodilo ponoči. Stražnik se je opotekel.

»Mister Bell!« je vzkliknil. »O polnoči je bil tukaj. Celo torbo sem mu nesel. Vstopil je v rumen avtomobil št. 1177!«

Sedaj se je Oliver Hegan tako glasno zasmel, da so se vsi prestrašili.

»Zmešalo se mu bo!« si je mislil prokurist. Siromak! Bell mu je bil zet! In ta nehvaležnejš ga je okradel!«

Ampak Heganu se ni zmešalo. Počasi je pojenjal njegov gromki smeh, toda videti je bil še vedno skrajno obupan.

potem tiho, »zaupal sem mu, kakor samemu sebi, svojo ljubo Polly sem mu dal za ženo, pa mi je to napravil!«

Deset minut pozneje sta vstopila dva policijska komisarja, da sestavita protokol.

In potem je prisopihal Bobby Dodd, veliki Bobby, kakor so ga v Chicagu povsod imenovali. Bil je pretkan, eleganten gospod. Svoj gladko obriti obraz je znal obvladovati, le oči so mu bile ostre in prežeče.

Komisarja sta pozdravila svojega znamenitega tovariša z največjim spoštovanjem.

Pregledal je jako površno protokol, zrl malo dalje časa v knjige, ne da bi opazil ponarejene številke Jackove in končno zaman iskal po pivnikih odtiske njegovih prstov. Na blagajnico se je jedva ozrl.

»Mr. Hegan, poklicali ste me,« je rekel potem kratko in uslužno. »Pred nekaj dnevi sem prekinil svoje razmerje z oblastjo. To se pravi, če se lotim zadeve jaz, se oblast zadovolji s tem, da me samo podpira. Glede plačila se domeniva, ko izročim tatu.«

»Manj mi je za tatu, kakor za denar,« je pripomnil Hegan klavrno.

»Denarja menda ni iztaknil zato, da bi ga vrgel v Mississippi!« je smehljaje menil Doddy. Oddam vam seveda tatu in denar.«

»In vi ga dobite? je vprašal Hegan težko sopeč.

»Well, to upam gotovo!« je dejal Dodd priprosto. »Razun če bi bil ušel na Mars. Ali ima ta Jack Bell sorodnike?«

»Mlado ženo!« je prehitel drugi blagajnik svojega šefa. »Nečakinjo gospoda Hegana. Gospod šef je torej njegov tast. Pravkar je vprašala mlada gospa telefonično po svojem možu. Vso noč ga ni bilo doma in še zdaj ga ni.«

»Tako, tako, izvrstno!« je mrmral Dodd in si slekel rokavice. »Prosim dajte mi njegov naslov . . . Kolika nehvaležnost,« se je obrnil mimogrede na Hegana; »torej vaš lastni zet vas je okral!«

»Zapisal si je Jackovo stanovanje in potem natančno izprašal stražnika, kaj se je dogodilo ponoči.

Nato je zahteval šestilo, stopil k steni, ki je na njej visel zemljevid Zedinjenih držav severoameriških. Zmeril je gotovo število kilometrov na vse strani ter potegnil potem na karti krog, čegar središče je bilo mesto Chicago. (Dalje prih.)

Iz Trsta: Jadrenice v stari tržaški luki ob državnem kolodvoru.

Drugega blagajnika je popadel strah.

Oliver Hegan je planil z enim samim skokom k blagajni, odprl oboja vrata glavnega oddelka in prebledel. Vsi predali so bili odprti, in srednji je bil prazen.

»Okraden sem!« je dejal potem Hegan mirno, toda iz njegovega glasu je donela neizmerna notranja razburjenost. »Gospodje, nocojšnjo noč so me okradli za dva milijona dolarjev!«

»Pobegnili ste!« Kakor nehote je bleknil prokurist, starejši gospod, ki je nadziral korespondenco.

»Kaj se drznete trditi!« je kriknil Hegan ves rdeč od jeze. Mr. Bell je poštenjak od nog do glave. Vam vsem naj bi bil vzor!«

V tem hipu pa je zazvonil telefon kakor da je obseden. Na drugem koncu je gospa Polly Bellova obupana vila roke. Moža ni bilo vso noč domov. Z jokajočim glasom je vprašala, ali je že v pisarni.

»Obžalujem,« je odgovoril prokurist. »Tukaj ga še ni.«

»Mistra Bella nocojšnjo noč ni bilo domov,« je javil prokurist potem z največjim zadoščenjem svojemu šefu.

Gospod Hegan se je zgrudil na stol in si mehanično otiral čelo. Videti je bilo, da je s svojo močjo pri kraju.

»Policijo sem!« je javkal. Dva komisarja naj prideta, da spišete protokol! Pokličite takoj Bobby Dodda! Plačam mu vsak honorar, samo, da izsledi tatu.«

Potem je zaprl oči. Uslužbenci, ki so stali v posameznih skupinah in so šepetali med seboj, so ga globoko obžalovali. Prokurist je telefoniral policiji.

Tedaj je pridrvel stražnik zapiralne družbe, ki ga je prokurist tudi obvestil.

»Počakajte tukaj policije!« je ukazal stražniku; potem se je obrnil k prokuristu. »Peljite se k gospodu Patonu in povejte mu, kaj se nam je pripetilo. Kakor hitro bo sestavljen zapisnik, pridem sam tjakaj.«

Prokurist je odhitel. Hegan je globoko zamišljen sedel na svojem stolu; samo včasih je zmajal svojo sivo glavo.

»Kakor sina sem ga ljubil,« je zaječal

Slika iz aeroplana na goreči Tarnopol po odhodu Rusov.

K bojem na soški fronti: Strupeni plini.

V tanku.

Neki francoski častnik je popisal svoje doživljanje s tankom med bitko na angleško-francoski fronti takole:

Kaj takega doslej še ni bilo! Pri naši ofenzivi nas je bilo osem mož nič manje kot 26 ur zaprtih v tanku, ne da bi ga mogli zapustiti vsaj za trenotek. Tudi poteka boja nismo mogli zasledovati. Ko se začne tank premikati, se polasti človeka čustvo, da je popolnoma osamljen. Sredi najgroznejšega obstreljevanja, v zadušljivi, dimasti atmosferi, se počutiš kakor na samotnem otoku, kamor ne more sezati vojno divjanje in rohnenje. Vidiš malo, a slišiš še manje, kaj se godi zunaj. Ropot našega motorja je peklenski, tako da ne razločiš niti tak-takanje naših strojnih pušk, niti pokanja naših topov. Neprestani hrup tam zunaj se nam zdi daleč strani, — celo eksplozije v največji bližini nas komaj vznemirijo. Rožljaje udarjajo granate kakor toča na trde kovinske strani našega ozkega doma. Sicer se nam nemških razpokajočih in prebijajočih krogel ni treba nič bati, — toda če prederejo kak sklep? Počasi, pre-

K bojem na soški fronti: Naši vojaki z maskami proti strupenim plinom.

Pregledovanje mask proti strupenim plinom pred bitko na francoski fronti.

vidno se tipljemo naprej v okornem tempu zeleno-rumene gosonice. Toda naš krmar se mora gotovim potom izogibati, ker sicer ni na premikanje naprej niti misliti več. Včasih mora kak tovariš izstopiti, da preišče pot. Moštvo v tanku je v usnjeni obleki ali pa v platneni kombinaciji. Čez nekaj ur pa nastane tolika vročina, da odložimo tudi poslednji komad obleke kot oviro. Vsak vojak v tanku sedi ali stoji na svojem določenem prostoru: nekateri so pri strojnih puškah, drugi so inženirji, tretji topničarji. Krmar je navadno častnik. Lehko trdim, da ni malenkost, ta kolesa 13 do 14 ur vzdruževati v premikanju, kar sem delal sam večkrat. Pomikanje tankovo naprej stresa človeka, kar sicer ne boli, saj se komaj opazi. V hipu, ko se tank prvič premakne, imaš občutek, da te je dvignilo. Kadar se pomika tank preko granatnih jam, se stisnemo bližje drug k drugemu, kar se zgodi, ko dobi človek vajo, kar avtomatično iz navade. Včasih se človek vznemiri: kje smo? ali nam sledi pehota? ali se ne razpoči kaka granata pod tankom in nas vse uniči? Toda kmalu prežene vse take misli edina želja: videti, kaj se godi zunaj! Presneti motor nam povzroča silen glavobol. In sovražnik podvojuje besno svoje napade:

Neprodorna megla nas obdaja. Če le ne strmoglavimo v globoko jamo! Iz daljave nekaj metrov mečejo na nas nizko plavajoči aeroplani točo ognja in svinca. Tema postaja črnejša in neprezirna. Ali je že noč? Nekaj kaplja na nas — dež, ki je našel svojo pot med špranjami tankovih vezi. Hladi nam žgoče vroče meso. Šele ponoči se pomirimo, ko se počijemo in zaspimo.

Drug častnik pa je doživel, da se je od vročine in isker topičev v tanku unela obleka. Kakor blazni so vsi vojaki goli pobegnili iz tanka, zbežali nazaj k svojim, kolikor jih niso Nemci zajeli, ter prepustili tank uničenju nemških granat. Tako je tank nevarno orožje za napadance in napadalce.

Pozno, a ne prepozno.

V graški „Tagespošti“ je objavil nemški vojak s fronte dopis, v katerem kaže na razliko nazorov, ki so bili splošno razširjeni ob začetku vojske 1914, in mišljenjem, ki je bilo razširjeno danes po triletni vojni. Priznanje nemškega vojaka je tako značilno, da ga podamo tudi našim čitateljem. — Vojne kričalice pa, ki hujskajo zoper avstrijske

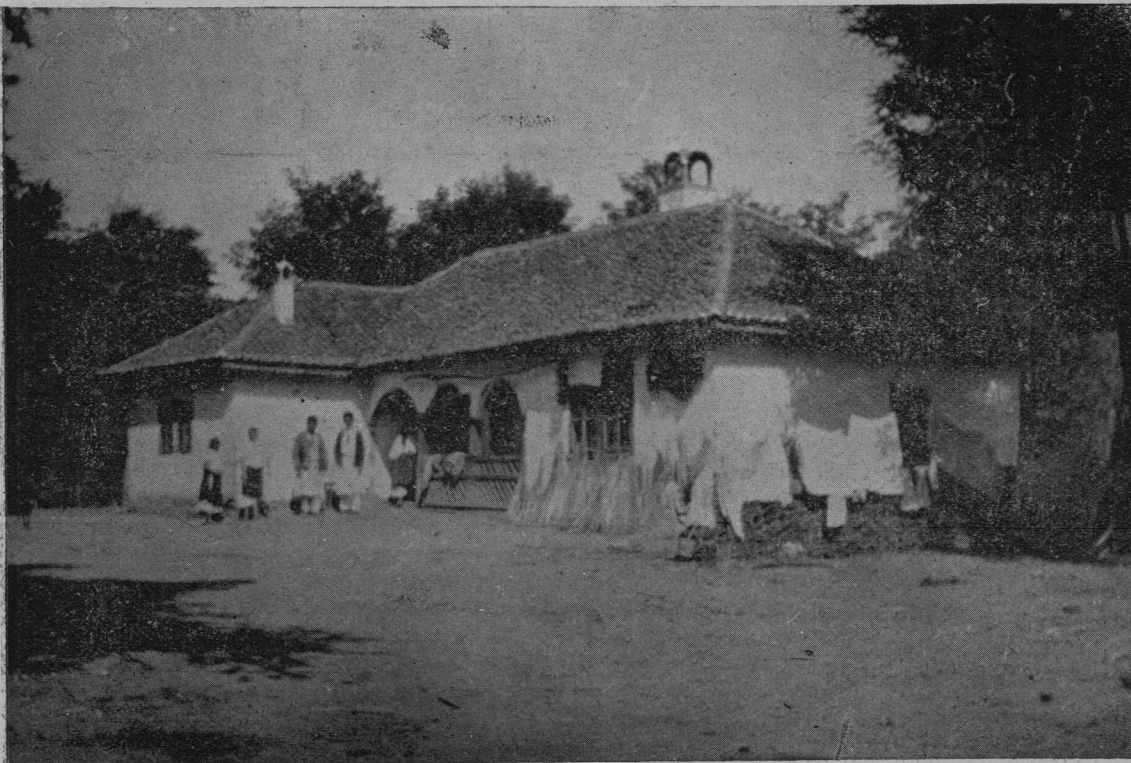
Slovane, bi se naj poslalo vsaj za par tednov na fronto, da bi videli enakopravnost vseh avstrijskih narodov na fronti in minila bi jih ošabnost po nemških belangih in zatiranju nenemških avstrijskih narodov.

Pred tremi leti. Nemčija je napovedala vojsko Rusiji in Franciji. V brzem pohodu je upala streti francosko moč in potem se z Avstrijo obrniti proti Rusiji. Preden bi listje odpadlo, je upala, da bi bila vojna končana. A zasukalo se je vse drugače. 4. avgusta je napovedala Anglija, da bo šla z vsemi svojimi silami v boj za Francosko. Neka težka tesnoba je zavládala po Nemčiji. Kaj bo z morjem? Kaj s prehrano? Če ne bo mogoče dobivati živeža preko morja? Strašno sovraštvo se je vnelo zoper Anglijo. V divjih pesmih so začeli klicati maščevanje na Angleže. „Bog kaznuj Angleže!“ Tako so se pozdravljali mnogi na Nemškem in tudi pri nas. Če je kdo obsojal ta klic, bi kmalu ne bil dosti domoljuben.

A kako je danes? se vprašuje v nemškem listu vojak s fronte. Saj zmagujemo. Naše čete stoje na sovražnih tleh. A ni več tistega navdušenja in tudi tistih pesmi ni več. Vnemarno beremo vojna poročila. Mimo teh

Iz Rumunije: Kmetice pri vodnjaku.

Rumunsko posestvo v okolici Neamzulu.

poročil nam sili oko in išče po listu, kaj bo z mirom in pa kako bo s prehrano. Ali bo skoraj mir? Naj bo že tak ali tak! Ali bomo dobili premoga za zimo? Kako je z moko? Ali bo dala Ogrska, kar bi po vsej božji in človeški pravici morala? Kaj je s krmo? Ali bomo morali res še to živino prodati, kar je imamo? Odkod bomo pa potem dobivali mleka?

Tudi sovraštvo, pravi dalje vojak, se je začelo ohlajati. Tudi nekrščanski — in nenemški klic, dostavlja nemški vojak — „Bog kaznuj Anglijo!“ je potihnil. Potihnile so tudi tiste grožnje: boj do uničenja! pogazimo jih! po njih, da bodo kri cedili! Tako govorjenje se je umaknilo mirnejšim besedam. Časten mir hočemo, a uničiti nikogar nečemo! Že se govori o sporazumu narodov, že se umeva, da ne more biti več, kakor je bilo. Ne več hujskati narod na narod, ne več tlačiti slabejših, ne več misliti samo na vojsko, ampak zavedati se, da je zemlja za vse, da vsi ljudje so bratje, bratje vsi narodi, da moreta osrečiti narode le pravičnost in ljubezen!

Rumunsko kmečko prebivalstvo pleše narodni ples „hora“.

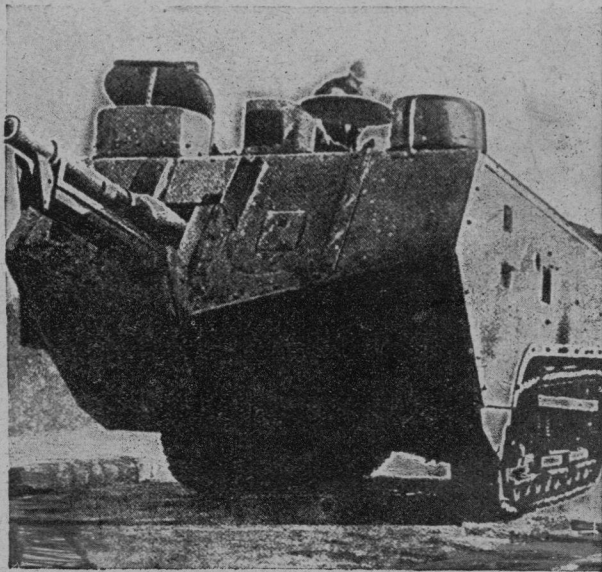
Tako nekako nemški vojak. Pozno je to spoznanje, a bolje pozno kakor prepozno!

S silo se ne bo ustanovilo srečno razmerje med narodi, ampak samo s sporazumom, s pravico in ljubeznijo! Zakaj vojska! ko so drugi pomočki? Zakaj strašno prelihanje krvi in neizmerno razdejanje, ko bi se lahko mirno in po pameti med seboj pogovorili in dogovorili?

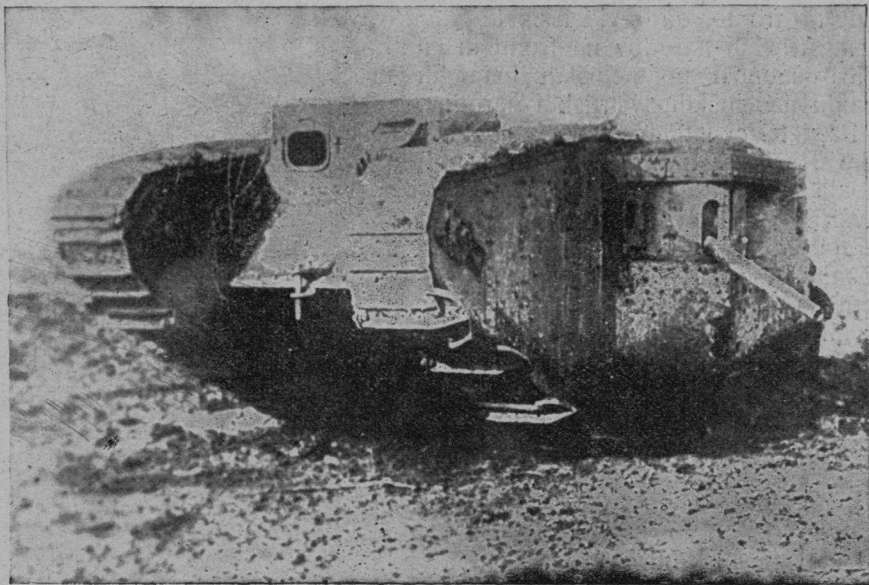
Sedaj je pa triletno gorje svetovne vojske izsililo to spoznanje in priznanje. Pozno je, a upamo, da ne še prepozno! Trpljenje pa bo segalo tudi še v prihodnost. Koliko onemoglih in bolnih ljudi, kakšno pomanjkanje še leta in leta, kakšna bremena in davki! Vendar ni še prepozno! Ni še vse uničeno, še je mogoč nov rod in nova prihodnost in novo življenje.

Naš cesar resno hoče mir. To nam je v veliko tolažbo. Kdor hoče vojsko, tistega naj vojska pokori, a kdor resno hoče mir, tistemu naj bo delež blažen mir!

Veleindustrijec Nemec Meinl na Dunaju je imel v „Avstrijski politični družbi“ govor, v katerem je rekel, „da se pri nas neki

Najnovejši francoski tank, ki je oborožen s topovi, strojnimi puškami in kroglometi in ki baje premaga vse ovire, celo jarke.

Angleški tank, ki je prizadel Nemcem škodo, a se v bojih ni obnesel, ker ga uničijo nemški topovi po par zadetkih.

odbor že peča s propagando za mir. Po sedanjem položaju bi mogli delati le za mir brez odškodnin in aneksij. Razmere v drugih deželah da so boljše kakor pri nas. Angleška da je še nezlomljena. Podmorska vojska da ni izpolnila pričakovanj, ki so jih imeli do nje. Edina ovira, ki je na potu takojšnjemu miru, da je Nemčija. Naši pretesni odnosi do nje da nas ovirajo, da z entento ne moremo doseči častnega miru. Ker vsakdo je sebi najbližji.“

Naj o tej Meinlovi izjavi kdo misli kakorkoli, čudno je, da je predsedstvo nemškega Nationalverbanda tako ostro nastopilo zoper Meinlove besede, da je vsakdo sebi najbližje. Ali ni to res? Kakšni stebri naše države pa so ti, ki nočejo biti najbližji svoji lastni državi?

Cesar hoče mir, narodi ga hočejo, tudi nemško ljudstvo; in mir ni nemogoč, če se Nemci in Madjari postavijo na stališče deklaracij slovanskih strank v parlamentu z dne 30. julija in s tem dokažejo, da res hočejo zagotovljeno, močno in neodvisno monarhijo.

Čožoti in naše ribištvo po Adriji.

V oficijozni reviji čitamo bridko priznanje, da so avstrijske vlade storile lastni državi in lastnemu prebivalstvu ogromno škodo, ker so v dolгих letih miru dopuščale čožotstko ribarjenje v avstrijskem teritorialnem morju. Čožoti so ribiči iz Italije. Nasprotstvo med Čožoti in Slovani ob Jadranskem morju je že stoletja staro, ker so prihajali Čožoti ribariti na istrsko in dalmatinsko obal Jadranskega morja, ki ima več rib kakor pa morje ob Italiji.

Pesnik A. Aškerc je spisal balado o Čožotih, ki jo je polkovnik Andrejka prestavil na nemško. („Slowenische Kriegs- und Soldatenlieder“).

Aškerc je pel:*

Prišli so Čožoti
čez široko morje
od obali laške
s pisanimi jadri,
s praznimi čolnici,
z bukovimi vesli,
z močnimi sakovi,
z lačnimi želodci
z drznimi očmi.

Pa lovili ribe
so Čožoti lačni
v morju našem krasnem

sinjem plodovitem, —
pa se nam smejali
na ves glas Čožoti
kazali nam osle.
pitali nas s „ščavi“,
kadar so veslali
drzni mimo nas.

Napolnili mreže,
napolnili čolne
z blagoslovom božjim
našim so si Lahi
pa razpeli jadra . . .

Večkrat so jih naši, slovenski in hrvaški ribiči napadli, ker so branili svoj lov, — toda zato so bili še kaznovani, kajti zaradi trozveze so smeli Čožoti ropati po naši Adriji, naši ribiči pa so morali stradati!

Avstrijske vlade so v svoji slepoti dovoljevale italijanskim Čožotom ribariti v avstrijskem delu Jadranskega morja. Zato so bile v Avstriji ribe predraga delikatesa, medtem, ko je bilo naših rib po Laškem na kupel!

Vzamemo na znanje to zakasnelo kesanje in z njim združeno priznanje, da je bilo s tem privilegijem avstrijsko gospodarstvo oškodovano za milijone vsako leto, zadržan razvoj avstrijskega ribarstva in v silni meri oškodovana avstrijska aprovizacija. To priznanje ima svojo posebno vrednost. Treba je namreč vedeti, da so slovanski

Izšel je velezanimiv
roman

„SNAHA“

ki opisuje usodo pogumne Irke, ki je poročila angleškega lorda, dasi iskreno ljubi svoj od Angležev zatirani irski narod ter se poteguje za njegove pravice.

Lordova mati mrzi svojo snaho, ker je Irka ter jo oholo prezira in jej ob vsaki priliki da občutiti, da ni enakopravna.

„Snaha“ je fin velezanimiv roman iz najvišjih družabnih krogov in bo gotovo zanimal vsakogar,

Ta roman naj bi čital vsakdo. Naročite si ga, naročite ga pa tudi vojakom, da jim ga pošljemo. S tem jim napravite veliko veselje, ker dobre, zanimive knjige je vsakdo vesel.

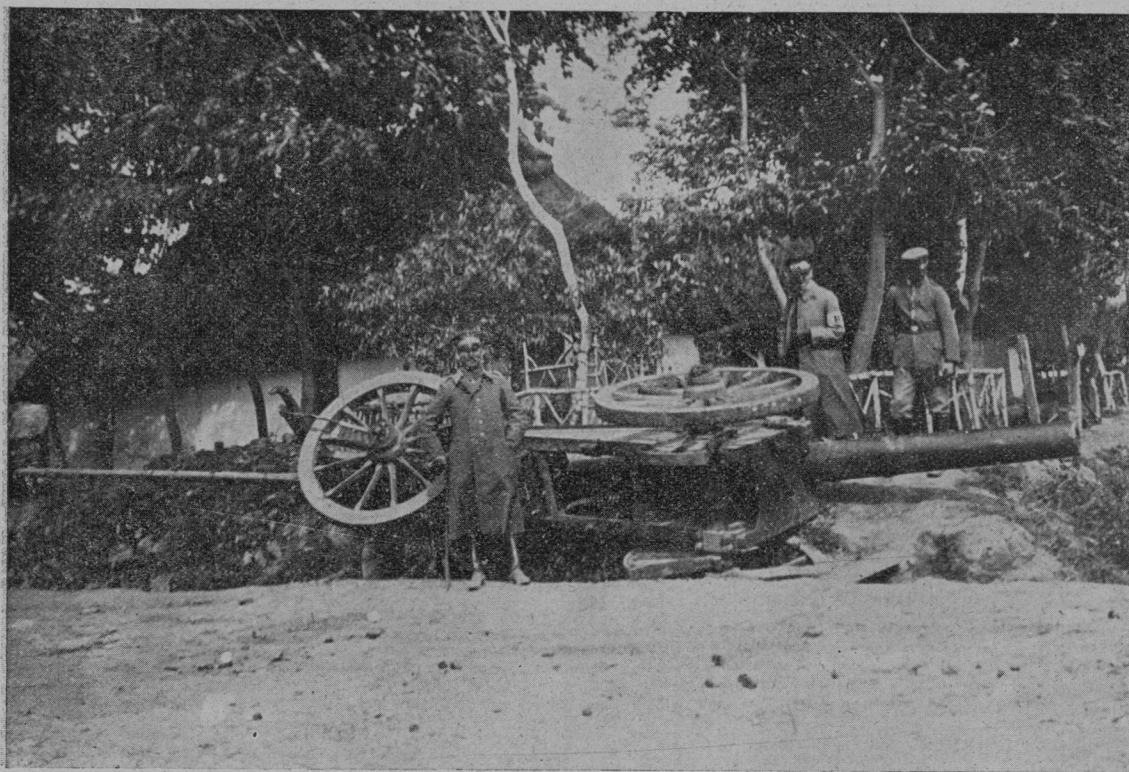
Naročite nemudoma!

Broširan stane po knjigarnah in v našem upravnistvu izvod 3 K, po pošti 30 v več; za naročnike „Tedenskih Silik“ pa stane s poštnino vred samo 3 K,

Uničen in prevrnjen angleški tank.

* „Jadranski biseri“ str. 53 i. n.

Opuščen ruski top na tarnopolski cesti po begu Rusov.

poslanci iz Primorja celih trideset let vse vlade in vse pristojne čuvarje javnih koristi opozarjali na to škodo, a vsi ti sijajno plačani ministri in vsi ti nevredni primorski namestniki se niso nikoli hoteli zavzeti za stvar. Pino, Rinaldini, Goess in kakor so se že pisali ti brezvestni možje, ki so namestnikovali v Trstu, so dobro vedeli, da bi slovensko ribarstvo čudovito vzcvetelo in obogatilo deželo, če bi bil ustavljen privilegij Čozotov, a ni jih bilo „lepa ilustracija, kako so različni ministri in tržaški namestniki znali varovati avstrijsko in slovensko korist.

pri Sv. Jakobu, je dobivalo brezplačno kosilo nad 700 otrok, dočim pa je bilo na Aquedottu deležnih nad 310 otrok te dobrote. Otroci dobivajo hrano tudi v počitnicah. Na vseh treh zavodih se je poučevalo v 37 razredih. Na vseh treh zavodih se je v začetku leta vpisalo 1994 otrok in jih je bilo ob koncu leta 1968, kar je toliko, kot 39 več, kot pa jih je bilo ob koncu šolskega leta 1915/16. Po veri je bilo 1964 katoličanov, 4 pa drugih veroizpovedi. Po narodnosti je bilo 1953 Slovencev, 15 pa drugih narodnosti. Domovinsko pravico v Trstu je imelo 1044 otrok, drugje na Primorskem 594, v drugih avstro-ogrskih deželah pa 330.

Roman „Beg za milijoni“ smo morali iz tehničnih razlogov v prejšnji številki žal izpustiti in v tej številki ga je samo ena stran. Priobčimo ga pa doslej več in redno.

Šole Ciril-Methodove družbe v Trstu.

Najvažnejša izprememba v šolstvu Ciril-Methodove družbe je ta, da so se lani v smislu odredbe naučnega ministrstva izpomenili najvišji trije razredi deške osemrazrednice v meščansko šolo. Za slovensko šolstvo v Trstu pomeni to dejstvo znamenit napredek. Vsi trije zavodi so se udeležili tekoni leta raznovrstnih patrijotičnih in dobrodelnih prireditev in sodelovali pri raznih zbirkah in podpisovanju vojnih posojil. Posebej naj omenimo uprizoritev Ribičeve bajke „V kraljestvu palčkov“, s katero je naša šolska mladina z velikan-skim uspehom nastopila v ljubljanskem deželnem gledališču dne 21. in 22. maja 1917. Otroci so tudi deležni šolske refekcije, najprej brezplačnega zajtrka, potem pa kosila. V obednici, ki se nahaja v šolskem poslopju

Osvobodjene Črnovice: Velika množica pričakuje prihoda cesarja Karla na magistratnem trgu.

Učni uspeh je bil na vseh treh zavodih dober. Iz statističnih podatkov je treba poudariti posebno dva, predvsem, da jih je med 1968 otroci imelo 1044 domovinsko pravico v Trstu, kar pomenja toliko, da je naša šolska družba morala vzdržavati namesto tržaške občine za 1044 Tržačanov ljudske šole, katere bi v rednih razmerah morale šteti najmanj — 26 razredov! — Ker je po veljavnih določbah treba vsaj za vsakih 40 šolskih otrok poseben razred, bi bilo treba, da bi tržaška občina, in ako ta ne, pa država vzdržavala v Trstu za deco, ki zahaja sedaj v šole Ciril-Methodove družbe, 50 razredov ljudskih in meščanskih šol. Iz teh podatkov pa se tudi zrcali strašna krivica, ki se godi tržaškim Slovincem na šolskem polju, krivica, ki se mora odpraviti.

!!! Naročajte in širite !!!
„Tedenske Slike“.

Razne vesti.

Japonski zdravniki od revnih ne zahtevajo nikakega honorarja (nagrade, plačila). Med Japonci je razširjen star pregovor, ki ga je odobrilo tudi društvo japonskih zdravnikov in se glasi: „Ako obiščeta hišo hudobna dvojčka — revščina in bolezen — potem je dotični človek, ki sprejme v tej hiši četudi samo en vinar, — tat.“ Japonski zdravnik neguje bolnika, ki je reven ne le zastonj, marveč mu donša celo zdravila in ga tudi drugače podpira. — Toda tudi bogati bolniki ne pričakujejo računa. Zdravniški računi so na Japonskem nepoznani. Ponos in čut hvaležnosti narekuje Japoncu dolžnost, da zdravniku sam od sebe podeli primerno odškodnino, ko je zdravljenje prenehalo. Ta dar se ravna po razmerah bolnikovih, a častihlepnost primore, da se Japonc izkaže kot pošten plačnik.

Osram

General Brusilov, bivši ruski najvišji poveljnik v Galiciji, in general Gučkov, ki je bil nedavno aretiran, ker je sumljiv, da je imel tajno zvezo z bivšim ruskim carjem.

Omejitev razsvetljave. Od 1. oktobra do 31. marca bo v Ljubljani razsvetljava z elektriko in plinom tako-le omejena: Pisarne dobe električni tok ali plin od 8. zjutraj do 3. pop. Od 3. do 4. pop. samo za snajenje. Prodajalne v ostrih zimskih mesecih december in januar od 8. do 4., druge mesece od 8. do 5. Za delavnice, gostilne in kavarne izide posebna odredba, na vsak način se pa tu zniža poraba za 50 odstotkov. Vkuhalnike, električno likanje ter kopalne peči prepovedo, kopalne peči se demontirajo. Kdor se ne bo pokoril, bo plačal 10 kratno porabo, če bo trikrat kaznovan, mu razsvetljavo odvzamejo.

90.000 kron znaša čisti dobiček električne železnice v Ljubljani.

Vojni pregovori. Ni vse zlato, kar se sveti, a tudi ni povsod tobaka, kjer je trafika. — Kolikor glav, toliko krušnih kart. — Brez dela ni jela, a z delom tudi ne.

Vrednost slapov reke Niagare. Znani Niagarski slapovi so naravno čudo prve vrste. Vsako leto pride občudovat te izredne naravne in vodne lepote okrog enega milijona tujcev od daleč. Ker se pa ta vodna moč čedalje bolj izrablja tudi za industrijske namene, je izdala vlada v Newyorku odredbe, ki omejujejo vodno uporabo, da se ne bi to naravno čudo ugonobilo. Ker pa vidi velika industrija le sebe in svoj dobiček, so njeni zastopniki izračunali, koliko stanejo slapovi reke Niagare, z drugo besedo, koliko se izgubi na premoženju, ako se vodna moč ne izrabi, marveč se ustreza še dalje

radovednosti občinstva. Ker je znano, koliko množine vode pada v globine v eni sekundi, ker je dalje znana tudi visokost slapov, so lahko presodili, da gre na leto v izgubo več kot tri milijone konjskih sil, torej 3 PS na enega tujca, ki obiše ta kraj. Ako cenijo vrednost konjske sile na 50 dolarjev (250 kron), se zapravi v enem letu za to zabavo vsakemu obiskovalcu na ljubo 150 dolarjev (750 kron.) To vsoto bi moral po njih računu vsakdo plačati, ki si hoče slapove ogledati. Tega ne zahtevajo, pač pa nasvetujejo neko srednjo pot. Slapovi naj bi se uporabili v industrijske namene (za proizvodnjo elektrike) šest dni v tednu, en dan naj pa služijo radovednosti obiskovalcev; drugi zopet hočejo, naj bi voda zopet gonila električne naprave 23 ur na dan, eno uro naj bi voda drla v obliki slapov v globino. Škoda na dobičku bi se skrčila do devet dolarjev na obiskovalca. Ameriški denarni mogotci bodo to gotovo tudi dosegli.

Mestna čevljarna v Temešvaru. Tudi v Temešvaru ni govoriti z obrtniki: magistrat se je

pogajal s čevljarji, da bi se z njimi pogodil za poštene cene, a ker ni mogel nič doseči, je ustanovil mestno čevljarno. Novi podplati s petami veljajo za moške 10 K, za ženske 9 K, za otroke 7 K. Zdaj je magistrat vzel v roke gostilničarje.

Kosti so se — sicer za majhno ceno — lahko oddajale že pred vojsko. Zdaj so pa postale zelo važen predmet, kajti iz njih izdelujejo kostno moko in mast za uporabo pri strojih in sploh v industriji. Iz 1 kg kosti napravijo s pomočjo prvovrstnih strojev 8 do 10 dkg masti, zraven pa še 60 dkg umetnega gnojila — kostne moke. Vlada je zaradi tega izdala odlok, ki prepoveduje, da bi se kosti zavrgle brez koristi, marveč se morajo zbirati v mestih in po deželi ter poslati centrali za kosti (Dunaj I., Fischhof 3), ki jih primerno plača. Vsak nabiralec pripomore, da bo ostalo za prehrano več masti, ker se bo za stroje pridobivala iz kosti, in pa, da bo za kmetijstvo na razpolago več umetnega gnojila.

Cunje, želod, kosti in divji kostanj

kupuje po dnevnih cenah za c. in kr. vojaško oblast edino pooblaščenca tvrdka

Viktorija Panholcer,

Pražakova ulica štev. 4, Ljubljana, katera tudi želečim izda dovoljenje za pošiljatev.

Dva angleška letalca v Flandriji.

BLAŽ JANČAR

pleskarski mojster

več let pri tvrdki BRATA EBERL, se priporočam slavnemu občinstvu kot invalid za stavbena in pohištvena dela.

Delavnica: Oražem, Breg št. 6.

Nov kažipot bolnikom!

Sestavlil sem spis, da ž njim pokažem milijonom trpečih edino pravo pot k ozdravljenju. Ta kažipot ne stane niti vinarja in se vsakemu, kdor se čuti bolnega, slabotnega in malodušnega pošlje zastonj. Moj spis je sad 50-letnega temeljitga preiščevanja in obsega veliko število praktičnih izkušenj in dokazov najodličnejših znanstvenikov.

Kdor se hoče oteti,

naj se posluži mojega poduka, ki je že tisočerm pomagal. Naj si je že zbolel vsled skrbi, prenapornosti ali

lehkomiselnosti in nezmernosti

vsem trpečim, omahljivcem in ljudem brez veselja do dela pokažem znanstveno in naravno pot k oprostitvi živčnih bolezni, nespečnosti, nevolje do dela, duševni in telesni slabotnosti, trganja po udih, glavobola, neprebavnosti in želodčnih bolečin ter mnogih drugih bolezni.

Pišite še danes dopisnico ter zahtevajte zastonj in poštne prosto

moj kažipot!

Naslovite dopisnico na:

E. Pasternak, Berlin, N.O.,
Michaelkirchplatz 13, Abt. 499.

V zalogi je še nekaj izvodov albuma

'LEPA NAŠA DOMOVINA'

I. zvezek: Kranjska v podobah vsebuje osem krasnih trobarvnih reprodukcij in sicer:

Ljubljana. - Kamniške planine. - Bled. - Vintgar. - Bohinjsko jezero. - Belopeško jezero. - Postojna. - Predjamski grad.

Album ima poleg slik tudi kratek opis dotičnega kraja v slovenskem, nemškem, češkem in laškem jeziku. Je torej primerno darilo vojakom in drugim. — Cena s poštino vred 2 K.

Naročite takoj, dokler je še kaj zaloge v upravnistvu „TEDENSKE SLIKE“ v Ljubljani.

ZAMAŠKE

šampanjske zamaške, rabljene, ne strte, plačam **70 vinarjev** kos. Rabljene zamaške steklenic **6 kron** za kilo. Te vrste prevzamem po povzetju in ni treba poprej povprašati. Kupim nove zamaške po vzorcih za najvišje cene.

KASZIRER EMIL, Budapest, VII., Alpar-utsa 10. neben Garay-tér.

Gosi

z Ogrskega, žive lepe, velike, za poskušnjo 4 komade 110 K z embalažo vred franko kamorkoli razpošilja

Rozenkranz,
Körmend, Ogrsko.

Mazilo za lase

varstvena znamka Netopir

napravi g. Ana Križaj v Spodnji Šiški št. 222 pri Ljubljani. Dobi se v Kolodvorski ulici 200 ali pa v trafiki pri farni cerkvi. V 3 tednih zrastejo najlepše lase. Steklenica po 4 in 5 K. Pošilja se tudi po pošti. Izborno sredstvo za rast las. — **Za gotovost se jamči.** — **Zado- stuje steklenica.** — Spričevala na razpolago.

Priporoča se

:: umetna knjigoveznica ::

IVAN JAKOPIČ

:: LJUBLJANA. ::

Vsaka gospa

naj čita mojo zanimivo navo- dilo o modernem

negovanju prsi.

Uspešen svet pri pomanjkanju in opešanju obilnosti! — Pišite zaupno **IDI KRAUSE**, Presburg (Ogrsko) Schanzstrasse 2, Abt. 95. — Ne stane nič.

Suhe gobe,

črno in rdečo deteljo, kumno, janež repno, korenjevo, razna trava in druga domača se- mena, prazne vreče kakor tudi vse vrste pridelkov **kupuje SEVER & URBANČIČ**, Ljubljana, Wolfova ulica 12.

Framydol je sredstvo za pomlajenje las ki rdeče, svetle in sive lase in brado za trajno temno barva. 1 stekle- nica s poštnino vred stane K 270.

Rydyol je rožnata voda, ki ži- vo pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 ste- klenica s poštnino vred K 245. Povzetje 55 vi- narjev več. Naslov za naročila:

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

Odlikovan na razstavi v Radovljici leta 1904 s častno diplomu in svetinjo I. vrste.

BRINJEVEC, HRUŠEVEC
in **SLIVOVKO**

najfinejše vrste, posebno priporočljivo proti kužnim boleznim, se dobi pri **Gabrijelu Eržen, Zapuže** pošta Begunje pri Lescah, Kranjsko. Cene zmerno.

Za pristnost se jamči.

Zamaške

nove in stare, kupi vsako množino tvrdka Ljubljanska industrija probkovich zamaškov **JELAČIN & KO. LJUBLJANA**

Sijajno bodočnost

imajo turške in nove srečke avstrijskega Rdečega križa vsled njihove vedo zvišu- joče se denarne vrednosti! **Vsaka srečka zadene!** Glavna dobitka znašata čez

1.000.000 kron!

Natančno pojasnilo z igralnim načrtom raz- pošilja brezplačno: **Srečkovno zastopstvo** Ljubljana.

Slav. občinstvu in gosp. trgovcem priporočam

slamnate čevlje (šolne)

in slamnate podplate za v čevlje

katere sem začel izdelovati, tako da ustrežem lah- ko vsaki zahtevi. Ker je druga obutev tako draga, bode ta za osebe, ki imajo opravilo v sobah, prav dobro došla. Naj vsakdo poskusi!

FRANC CERAR, tovarna slamnikov v Stobu, pošta Domžale pri Ljubljani.

Zahtevajte slovenski cenik! — naslov za pisma: **JOS. PETELINC**, Ljubljana.

Priporoča se tvrdka

JOS. PETELINC

tovarniška založba šivalnih strojev.

Stroji v raznih opre- mah in sistemih, priproste kakor luksuz opreme vedno v zalogi. Pouk o umetnem vezenju brezplačen.

LJUBLJANA, blizu frančiškanskega mostu levo ob vodl. 3. hiša

10 letna pismena garancija

10 letna pismena garancija

Zaloga pohištva
VIDO BRATOVŽ

Stari trg 5

LJUBLJANA

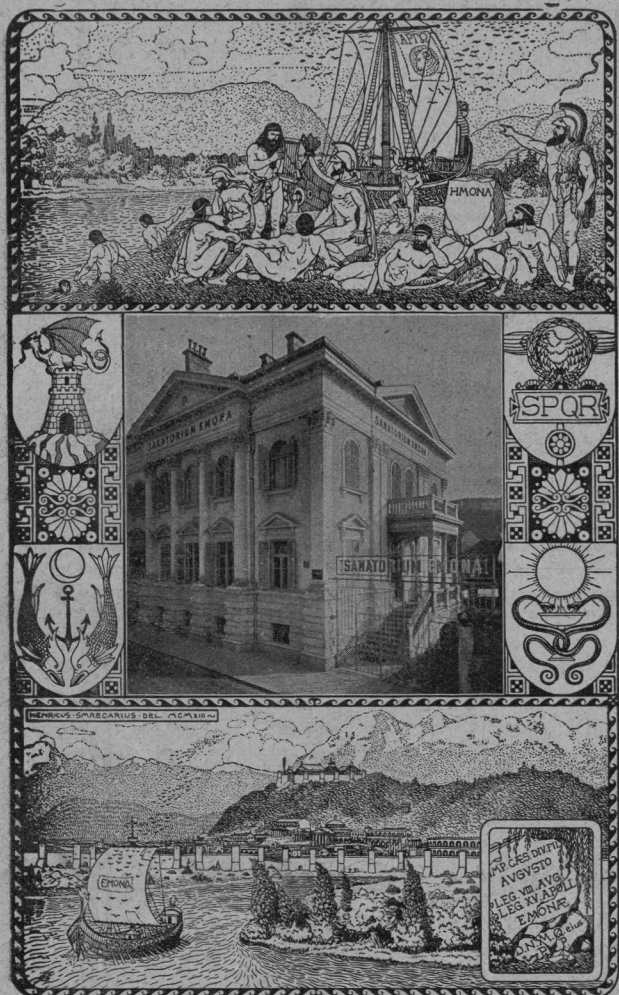
Tiskovine vseh vrst

tabele, račune, kuverte in pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice itd. natisne lično in ceno

tiskarna DRAGOTIN HRIBAR

v Ljubljani, Dunajska cesta št. 9

kakor: časopise, knjige, brošure, cenike, lepake, letake, vabila, vsporede,

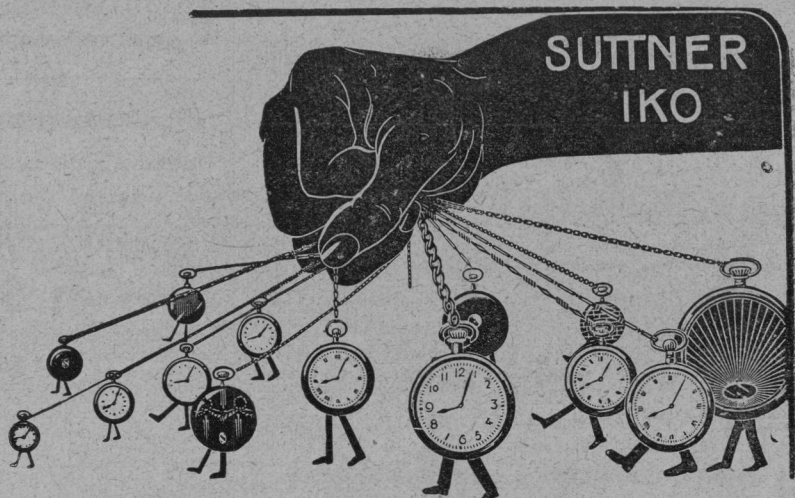
Selenburgova ulica 1
(sraveni trgovine Tičan)

Špeciālna trgovina bluz

Antonija Sitar

Obiskujte „Kino Central“ v deželnem gledališču

Krasna
darila!

Dobro „IKO“ uro

vsak občuduje in zaželi, kajti ona je

≡ **mojstrsko delo urarske umetnosti!** ≡

Razpošilja se po povzetju, — Neugajajoče zamenjam!

Velika izbira ur, verižic, prstanov, le-
potičja, daril itd. v velikem

krasnem ceniku,

katerega zahtevajte zastoj in poštnine
prosto.

:: Vse ure so natančno preizkušene ::

Lastna znamka „IKO“ svetovnoznana.

Št. 99410 Kovinasta anker Roskopf
ura K 12.40
št. 99449 Roskopf ura, grav. močna,
2 pokrova K 18.60
št. 99600 Radijska žepna ura ponoči
sveteča K 16.20
št. 99865 Kovinasta verižica K 1.60
št. 99645 Uhani ameriški double
zlato K 3.40
št. 99022 Srebr. rožni venec K 9.50

Lastna protokolirana tovarna ur v Švici.

Svetovna razpošiljalnica

H. Suttner samo v **Ljubljani št. 5**

Nobene podružnice. Svetovnoznana radi razpošiljanja dobrih ur. Nobene podružnice.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

:: Delniška glavnica 8,000.000 kron. :: **STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2.** Rezervni fondi okroglo 1,000.000 kron.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Sprejema vloge na vložne knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje najugodnejše.

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

Naročnina za list „Tedenske Slike“: za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 3.80, 1/2 leta K 7.50, celo leto K 15.—; za Nemčijo: 1/4 leta K 5.—, 1/2 leta K 10.—celo leto K 20.—; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 24.—. Za ameriko letno 5 dolarjev.

Uredništvo in upravnništvo Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 10, I.nadstropje

Izdajatelj in odgovorni urednik Anton Sterlekar.

Tiskarna Dragotin Hribar (Anton Pesek) v Ljubljani.